

Heinrich Rahn

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Rahne/ I.U.D. & Prof. Ad Exequias, Quas Puellae ... Dorotheae Sibrandae, Mater moestissima Hodie ... paratas cupit Omnes omnium ordinum Cives Academicos amanter invitat

Rostochii: Kilius, 1651

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn774761733>

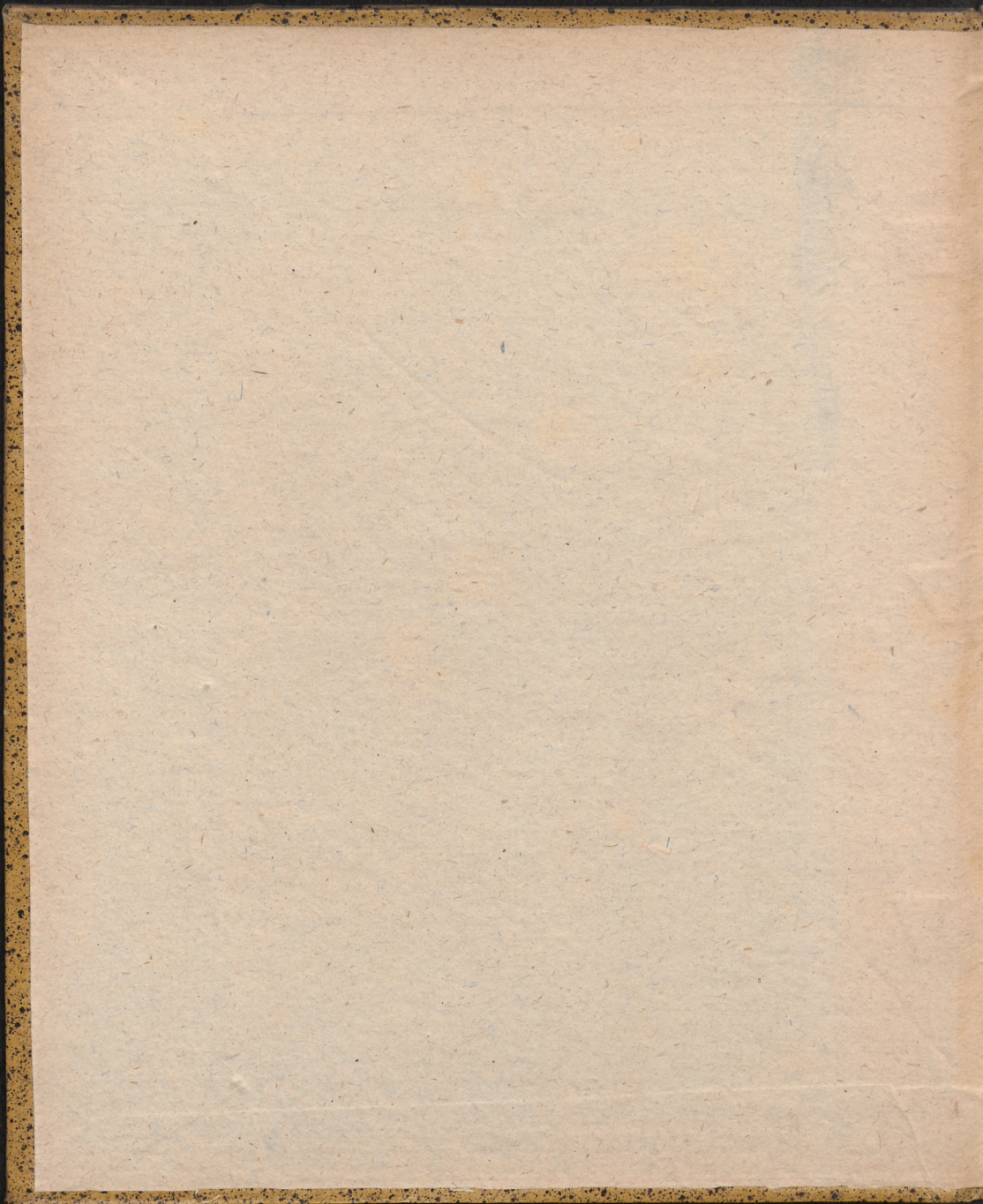
Druck Freier Zugang

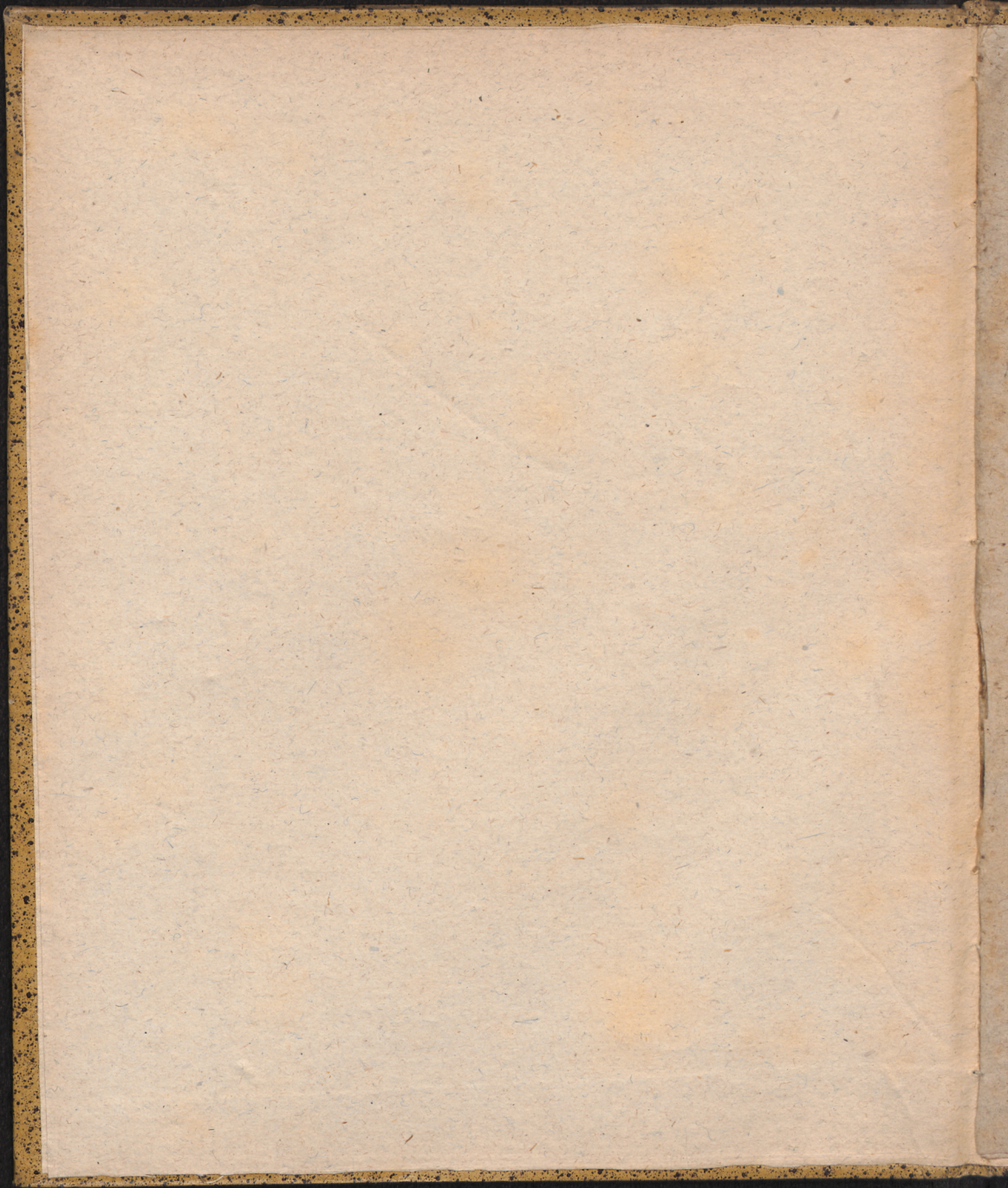

Rahne, H.,
in
D. Sibrand.

Rostock, 1651.

36

PROGRAMMA

162.

2^{uo}

RECTOR

Universitatis Rostochiensis

HENRICUS RAUSCH/

J. U. D. & Prof.

Ad Exequias,

Quas

PUELLÆ EXIMIÆ SPEI

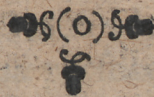
DOROTHEÆ

SIBRANDÆ,

Mater mœstissima

Hodie ad horam primam paratas cupit

Omnes omnium ordinum Cives Academicos
amanter invitare.

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI KILLI, Acad. Typogr.

ANNO M. DC. LI,

184

AMMANOVI

1781

ROSTOCK

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

1781

Handwritten text, possibly a title or author name, mostly illegible due to fading.

Erè atque eleganter Seneca: Oignaros, inquit, malorum suorum, quibus non mors ut optimum inventum naturæ laudatur! quæ sive felicitatem includit, sive calamitatem repellit, sive satietatem aut lassitudinem senis terminat, sive juvenile ævum, dum meliora sperantur, in flore, sive pueritiam ante duriores gradus (ætatis sc. seculuræ) evocat: omnibus finis, multis remedium, quibusdam votum, de nullis melius merita, quàm de his ad quos venit antequam invocaretur. Nempe quibus læta adhuc omnia (uti commentatur ad hunc locum J. Lipsius) & vita in fructu est. Postea gravis, & mors invocatur. Pari ratione venit mors etiam ad DOROTHEAM Sibrandes / adolescentem eximiæ spei, de qua nunc quæ persolvendis extremis ejus honoribus fecerint, promptè exequemur. Nata igitur Rostochii est, anno Christi 1643. d. 28. Febr. horâ tertiâ matutinâ, Patre amplissimo &

A 2

con-

conuulsissimo viro Dn. HENRICO SIBRANDO
J. U. D. & Dicasterii Meckelnburgici Advocato
ac Procuratore clarissimo : matre CATHARI-
NA *Deutschen* / raræ virtutis fœminâ. Avus pa-
ternus ei fuit amplissimus & consultissimus Vir
Dn. JOANNES SIBRANDUS, J. U. D. qui per
iplos triginta annos summam navavit operam,
Reipublicæ huic tum literariæ, in qua jura publi-
cè summâ cum laude docuit, tum opidanæ, in
qua Syndici provinciam strenuè juxta ac candi-
dè sustinuit ornavitque. Aviam paternam, AN-
NAM SCHILLINGIAM habuit matronam lau-
datissimam, viri amplissimi Dn. HERMANNI
SCHILLINGI Consulis de hac urbe optimè me-
riti filiam. Avum maternum sortita fuit integer-
rimum & doctissimum virum Dn. DAVIDEM
Deutschen / in Republica hac Rostochiensis Pro-
tonotarium sive primicerium notariorum dili-
gentissimum; aviam maternam ANNAM
SCHILLINGIAM matronam singularis ex-
empli. Fuit præcipuè pietatis amans, sine qua
nulla unquam virtus perfici atq; absolvi potest.
Quocirca eam rectè principium pariter & finem
actionum omnium sapientes statuerunt. Quæ
vera germanaque cum non aliunde, quàm ex sa-
cris literis petenda & addiscenda sit, earum le-
ctionem Nostra ita sibi commendatam habuit,
ut

ut & dicta quævis eximia memoriâ teneret. Quæ ratio studiumque puellæ in hac annorum molli-
tie, quid non præclarum atq; eximium in poste-
rum polliceri videbatur? Nam si agricolæ mes-
sem uberem sibi promittere soliti, quum bene
floruerint segetes; quidni de maturiore ætate
Nostræ optima quæq; licebat præsumere, cum
pueritia seu adolescentia talis esset? Quæ ut præ-
cipuè in hoc sexu merentur laudem, ita in primis
commemorandum fuit. Morbum quod attinet,
gravissimis splenis passionibus cor in consensum
trahentibus, quas febris continua comitabatur,
aliquot abhinc hebdomadis affligi cæpit, unde,
cum tam potum, quam cibum aversaretur om-
nem, fractis tenelli corpusculi viribus morbo
debellando sufficere non potuit. Et velut aliàs
fere comparatum est, ut optimum quodlibet mi-
nus diuturnum sit; ita & Puella optima immatu-
ro funere oppressa, ac velut rapta de vita est d.
XXX. April. horâ II. nocturnâ. Magna confos-
sa vulnere est indulgentissima Mater. Præter-
quam enim quod acerbissimum Parentibus sem-
per accidat, orbari liberis: sanè nihil luctuosius
calamitosiusq; putatur, quàm illis privari, qui-
bus præcipuè animum amantes dedimus. Quid
Nostræ DOROTHEÆ ætatulâ mollius aut deli-
catius, & ita quoq; jucundius erat? Itaque nunc

tanto majorem dolorem ac luctum Matri ipsius mors affert, quò immaturior videtur. Nam pueros parvulosq; rapi, id maximè contra naturam fieri existimatur. Ne prolixius commemorem, festivitatem ingenii & illam hilariorem indolem, quâ omnes facile capiebat. Ne ceteras dotes animi, virtutumq; semina, quæ in ea agere herbam atq; virefcere videbantur. Ex quibus rebus quantum sanctissimæ voluptatis ac gaudii pienissima mater cepit hætenus; tantum nunc ægritudinis mœrorisq; sentit, quum & dulcissimo pignore, & tot suavissimarû rerû fructu se privatam videt. Sed quâ constantiâ & æquitate animi decumbentē vidit filiam, eadem nunc eam extinctâ feret. Et cogitabit pro pietate sua, quâ dono Dei ac munere acceperit, eandem ejus voluntate amisisse. Ceterum optimum in rebus adversis & efficacissimum præsidium esse, non reluctari Deo, ejusque voluntate ubique & semper acquiescere. Et bene prorsus cum parvula actum, quæ tot perverfas seculi labes & corruptelas, tot ærumnas laboresque, quibus obnoxij semper mortales sumus, præverterit, sanctaque ac innocens, & undiquaque felix excesserit tebus humanis. Sensus profecto, si non oris, Christiani sunt ista in Antiphane Comico:

Ille-

ὁ γὰρ πεθῆσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἔδον,
ἢν πᾶσι ἐλθεῖν ἐς ἀναγκαίως ἔχον,
Περελλύθασιν· εἶτα ἡμεῖς ὑστερον
Εἰς αὐτὸ καταγῶγιον αὐτοῖς ἤξομεν
Κοινῇ τὴν ἄλλων συνδιατρέψοντες χρόνον.

Lugere amicos mortuos modicè decet.

Non mortui etenim sunt, sed illam ipsam viam,

Quam mox necessum inire nobis omnibus,

Illi praeiverunt. Ecce postmodum,

Transgressi in unum idemque diversorium,

Coniuncti agemus quicquid & vi reliquum est.

Quem putas periisse, ait Seneca, praemissus est,
Et sanè praemissa est piè defuncta eò ubi expers
omnis mali nihil timet, nihil cupit, nihil patitur.
Non perdidit lucem, sed securiorem consequuta
est. Non est quod cogites, maestissima Mater,
quanto diutius filiam habere potueris, sed quam-
diu habueris. Quod habuisti, in summis bonis po-
ne. Deus illam tibi non mancipio dedit, vita
enim mancipio nulli datur, omnibus usu, sed
commodavit. Si quis pecuniam creditam solvis-
se se molestè ferat, eam praesertim cujus usum,
gratuitum acceperit, nonne injustus habebitur?
Dedit Deus filiae tuae vitam, dedit & tibi: qui suo
jure usus, à qua voluit, debitum suum citius exe-
git. Gaude itaque te filiam habuisse, & usum fru-
ctum

ctum ejus, quamvis brevior voto tuo iuent, bo-
ni consule. Cogita jucundissimum esse quod ha-
buidisti: humanum, quod perdidisti. Omnes huic
rei tollimur: quisquis ad vitam editur, ad mor-
tem destinatur.

— ἀλλ' ἀναγκίως ἔχει
βίον θεῶν, ὡς καρπὸν σείχων,
καὶ τὴν μὲν εἶναι, τὴν δὲ μὴ. ἢ πάντα θεῶν
στρέφει, ἅπερ θεῶν καὶ φύσιν διεκπερᾶν;

— *necessum est enim*

Ut spica quæ maturuit, vitam meti.

Hunc vivere, illum præmori quid attinet

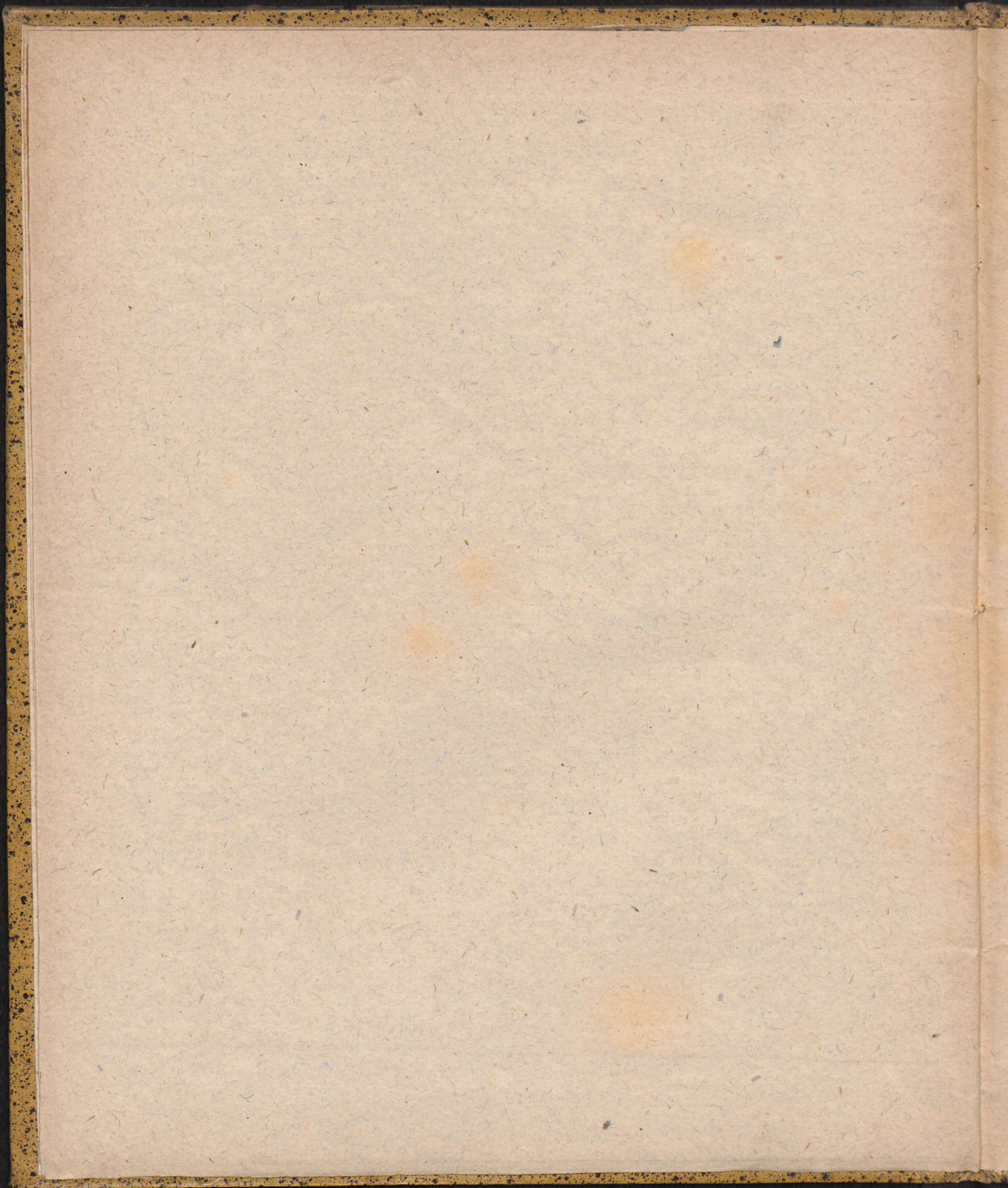
Deslere, sustinere quæ nati sumus.

Multum verò ad levandum Matris dolorem &
istud faciet, CIVES ACADEMICI, si filiola
exequias, quæ ad H. I. instituentur postea, fre-
quentes prosequi volueritis. Multum enim se
oblectabit hac benevolentia vestra & officio, at-
que ita obliviscetur doloris sui. Certè levio rem
existimabit, qui cum aliis quasi communis fa-
ctus. Id itaque sedulo frequenterque ut faciatis,
&, quam quisque secum gestat, recordemini
mortalitatis, etiam atq; etiam vos adhortamur.

P. P. ad d. VII. Maij anno recuperatæ gra-
tiæ Clō Ioc LI.

Conventus fiet in aede B. Nicolao sacra.

— (S)

Οὐ γὰρ τεθνήσκειν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν
ἢν πρὶν ἐλθεῖν εἰς ἀναγκαίως ἔχον,
περὲν κλυθῆσιν· εἶτα ἡμεῖς ὑπερὸν
εἰς ταῦτο καταγώγιον αὐτοῖς ἤξομεν
κοινῇ τὴν ἄλλοι συνδιατρέφοντες χρόνον.

Lugere amicos mortuos modicè

Non mortui etenim sunt, sed illa

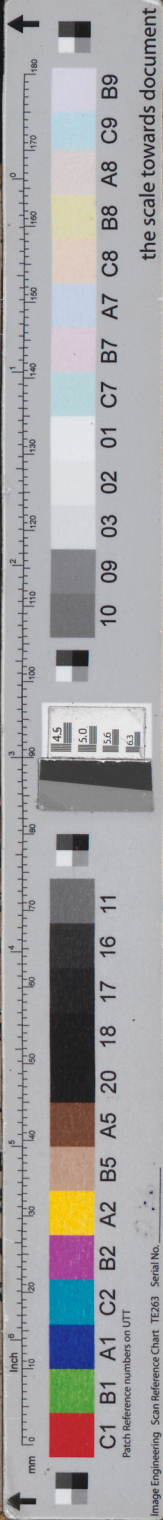
Quam mox necessum inire nobis

illi praeiverunt. Ecce postmodum

Transgressi in unum idemque di-

Conjuncti agemus quicquid av-

Quem putas periisse, ait Seneca,
Et sanè præmissa est piè defuncta
omnis mali nihil timet, nihil cupit.
Non perdidit lucem, sed securiorem
est. Non est quod cogites, mæsti-
quanto diutius filiam habere potue-
diu habueris. Quod habuisti, in sum-
ne. Deus illam tibi non mancipi-
enim mancipio nulli datur, omni
commodavit. Si quis pecuniam cre-
se se molestè ferat, eam præsertim
gratuitum acceperit, nonne injusti-
Dedit Deus filix tuæ vitam, dedit
jure usus, à qua voluit, debitum su-
git, Gaude itaque te filiam habuisse

am,
est,
est,
pers
tur.
uta
er,
am-
po-
ita,
sed
vis-
im,
ur?
suo
xe-
fru-
um